

radt az együttes. Viszont ekkor veszítettük el a próbatermünket... Valahogy túlél-
tük ezt is, és a 2006-os évben már egye-
nesbe jöttünk. De nagyon jó lenne, ha
végre már kialakulna egy olyan rendszer,
amely alapján legalább azt tudnánk több
évre előre, hogy mekkora az a minimum
összeg, amelyre állami támogatásként
számíthatunk. Ezzel megszűnne ez az ál-
landó bizonytalanság, és mi is könnyeb-
ben tudnánk tervezni, dolgozni.

– *Az Óbudával kötött megállapodás
mindenképpen jelentős segítséget jelent.
Mit vár mindezért az önkormányzat?*

– Eddig is rendszeres fellépői voltunk a
különböző III. kerületi programoknak, s
ezeknek a közös programoknak a sora a
jövőben tovább bővül. A lényeg az, hogy
tudjunk együttgondolkodni. A közhasznú
társaságot azért hívtuk életre, mert úgy
tűnik, a jövőben egyre inkább azt várják
az együttesektől, hogy a költségvetésük
egyharmadát önkormányzati pénzekből, a
másik harmadot minisztériumi segítség-
ből, a fennmaradó részt pedig egyéb tá-
mogatási összegekből fedezzék... A kht.
mellett természetesen a 8 éves egyesület
is megmarad, hiszen csak így tudunk az
1% százalékokra, és az egyéb, non-profit
pályázatokra jelentkezni. Ezek persze
nem jelentenek túl nagy összeget, de erre
a pénzre is szükségünk van...

– *Őn is tagja lesz a kht. vezetőségének?*

– Nem, kollégám, Póta György vesz
részt ebben a munkában. A kht. 100%-
osan önkormányzati tulajdonban lesz, mi
az ügyvezetést adjuk.

– *Az önkormányzat ráadásul nemcsak 3
millió alaptőkével hozza létre a kht.-t,
hanem még a működési költségekre is ad
öt millió forintot.*

– Ez így igaz és remélem, hogy a kerü-
let kulturális életében való szerepvállalá-
sunk és munkánk elismeréseképpen ez az
összeg évről évre nőni fog. Sajnos azért
azt látni kell, hogy ez az összeg bizony a
legkisebb önrészt jelenti a nagy együttesek
sorában. A 2005-ös esztendőben 20 millió
forintot kaptunk a BM-keretből, tavaly pedig
30-at. Szerencsére van egy mecénásunk, a
Hérosz Építőipari Zrt. Erre a cégre már
évek óta számíthatunk, s évről-évre maga-
sabb támogatási összeget kapunk tőlük.
Természetesen igyekszünk más szponzo-
rokat is felkutatni, és számos rendhagyó
feladatot is elvállalunk, hogy valahogyan
működtessük zenekarunkat. Ezek közé
tartozik a Markó Iván koreografálta
balettprodukció a Művészetek Palotájá-
ban, amelynek mi vagyunk a kísérő-
gyüttese, vagy néhány könnyűzenei pro-
dukció. Sokszor filmzenét, televíziós
sorozatok kísérőzenéjét is eljátszunk. A
tavalyi esztendőre sok ilyen különleges
felkérés jutott.

– *S hiába rendelkeznek jelentős számú
törzsközönsséggel, a bérletárakat sem
emelhetik az égbe...*

– Így igaz, s bár a Zeneakadémián telt
házak előtt koncertezünk, én még úgy vé-
lem, arra nem vagyunk elég érettek, hogy
a Művészetek Palotájában indítsunk önálló
bérletet. A sorozatainkra a jegyek 2/3-a
fogy el bérletben. Sikeresek a hangverse-
nyeink, jó kritikák sora jelenik meg a

lemezfelvételeinkről, most már valaho-
gyan csak életben kell tartanunk a zene-
kart... Remélem, előbb-utóbb az anyagi
biztonságot is meg tudjuk teremteni.

– *Zenei vezetőjük, Héja Domonkos két
évvél ezelőtt elvállalt egy németországi
felkérést, s a chemnitzi Stadttheaterben
lett első karmester. Sokan az együttesben
ennek nem örültek...*

– Van, aki azóta is neheztel emiatt. De
Domonkos így is sok időt szán az együt-
tesre, rendszeresen dirigálja a zenekart,
szóval, működik a kétlaki élete. Az együt-
tes ügyeivel szintén rengeteget foglalko-
zik, mi minden nap beszélünk, van, hogy
többször is. Pedig már félszavakból értjük
egy mást...

– *Időnként játszik még nagybőgősként
az együttesben?*

– Nem, 2000 táján ültem be utoljára a
zenekarba muzsikálni. Viszont van egy
saját együttesem, az Quartett Escualo,
amelyet három esztendővel ezelőtt alapít-
tottam. A kvartettben Deli Zsolt harmoni-
kázik, Kerek István hegedül, Mayer Al-
bert gitározik, én pedig nagybőgőzöm. Az
együttes műsorán elsősorban Astor Piazz-
olla művei szerepelnek, saját hangszere-
lésben. Az együttesünk célja az, hogy a
világhírű argentin zeneszerző műveit a
hazai közönség számára mind szélesebb
körben ismertté tegyük. A kvartettel sok
zenei versenyen vettünk már részt siker-
rel, kiváló kritikákat kaptunk. A koncer-
tek mellett pedig hamarosan CD-nk is je-
lenik meg.

R. Zs.

Egy csellista „Bloomingpestről”

*A MÁV Szimfonikus Zenekar 2007. január 23.-án a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyteremben
Ligeti András vezényelte koncertjének szólócsellistája Gary Hoffman Párizsban élő csellóművész
volt, aki 1986-ban – első amerikaiként – megnyerte a Párizsi Nemzetközi Rosztropovics Gordonka-
versenyt. Azóta a világ minden táján koncertezik, egész sor híres zenekar szólistája volt, és olyan
karmesterekkel játszott, mint Herbert Blomstedt, Charles Dutoit, James Levine, Kent Nagano és
Msztyiszlav Rosztropovics.*

– *Kanadai zenész családban született,
mégis azt hiszem elég erős a kötődése a
magyar zenéhez, már csak azért is, mert
Starker János tanítványa volt.*

– Az én kapcsolatom Starkerral már
azelőtt kezdődött, mielőtt a tanítványa let-
tem volna. Apám karmester, a tegnapi
hangversenyen is ő vezényelt volna, de

sajnos egy operáció miatt nem tudott jön-
ni. Tizenkét éves voltam, amikor apám és
Starker együtt koncerteztek, akkor talál-
koztam vele először. Családommal elköl-

töztünk Floridába és nekem kellett egy csellótanárt találni, az én ötletem volt, hogy talán Starker János elvállalna, bár még nem voltam annyi idős, hogy egyetemre mehettem volna. Ő javasolta, hogy a nyári szünetben menjek el hozzá Bloomingtonba és ott lakhattam a házában. Ez nagyon meghatározó élmény volt számomra tizenhat-tizenhét éves koromban, hogy ő befogad és tanít engem a saját házában! Aztán az egyetemen tanultam nála öt évet, majd én magam is el kezdtem ugyanott, az Indiana Egyetemen oktatni. Nekem nagyon világos és fegyelmezett megközelítésre volt szükségem a zenetanulásban, ezt persze én is csak utólag értettem meg, de épp ezért volt nekem Starker János nagyszerű tanár, ő nyitotta rá a szememet sok dologra. El se tudja képzelni, mennyire igényes volt! Nagyon nehezen dicsért. A legkedvesebb dolog, amit mondott: úgyis tudod, hogy mit gondolkodok Rólad! De soha nem mondta.... A legfontosabb dolognak azt tartotta, hogy megtanítsa a diákokat önállóan gondolkodni, továbbfejlődni. Azt hiszem ez a legnagyobb ajándék, amit egy tanár adhat a növendékeinek. Mert ha függővé teszi saját magától őket, akkor nem készíti fel igazán őket a felnőtt zenész életre. Amikor befejeztem nála a tanulmányaimat, úgy éreztem, hogy most már képes lennék én is tanítani másokat, és ez is történt. Ha felmerült egy probléma, nem feltétlenül tudtam rá rögtön a megoldást, de azt tudtam, hogy találom meg a választ. Ez a lényeg: tedd fel magadnak a kérdést, és találd meg rá a választ! Ez volt a legfontosabb, amit ott tanultam. Bloomingtonnal kapcsolatban meg kell említeni a magyar hagyományt. Amikor én oda kerültem 1974-ben, sok magyar művész tanított még Starker Jánoson kívül is a fakultáson. Sebők György, Kozma Tibor karmester, Vázsonyi Bálint zongoraművész – most nem jut mindenki az eszembe. Szóval annyi magyar volt az egyetemen, hogy amikor Franco Gulli hegedűművész odajött tanítani, látván ezt a sok magyar művészt, azt mondta: nem is Bloomingtonban vagyunk, hanem Bloomingpesten! Nagyon tetszett nekem ez a mondás, mert tényleg ott élhetett az ember egy darabka magyar zenetörténetben. Nagyon mély nyomott hagyott ez bennem, s habár első alkalommal vagyok most Budapesten, bármerre nézek, a saját gyökereimet vélem felfedezni. Nagyon boldog vagyok, hogy tegnap bent járhattam a Zeneakadémián is.

Megható volt látni azokat a termeket, ahol Bartók és Kodály tanított!

– *Édesapja volt az elődje Solti Györgynek a Chicagói szimfonikusoknál. Mennyire ismerte meg a híres karmestert?*

– Mindössze annyi emlékem van, hogy láttam Soltit vezényelni nyolc-tíz éves koromban. De nem volt különösebb személyes kapcsolatunk.

– *Akkor beszéljünk inkább Kodályról. Az előbb említette, hogy milyen felemelő érzés volt látni a Zeneakadémián azt a termet, ahol tanított. Az ő csellószonátáit lemezre is játszotta. Milyenek találja ezeket a darabokat, található bennük jellegzetes magyar szín, vagy inkább belesimulnak a nemzetközi zenei hangzásvilágba?*

– Nem vagyok benne biztos, hogy én ezt szakszerűen meg tudom ítélni. Természetesen meg van a véleményem, de nem akarnám szakértőnek kiadni magam. Az az érzésem, hogy nagyon erős magyar atmoszférát tükröznek a darabok, miközben nem zárkoznak el a nemzetközi hangvételről sem.

– *Tegnap Csajkovszkij művet játszott, a Variációkat egy rokokó témára, előtte a Rómeó és Júlia nyitányfantázia hangzott el a koncerten a Művészetek Palotájában, majd az V. (e-moll) szimfónia következett. Eredetileg édesapja dirigálta volna a programot, és gondolom a műveket is együtt választották ki. Családi kedvenc az orosz szerző?*

– Inkább apám szereti ezeket a darabokat, és már rég játszottuk együtt. Gondoltuk, most egy Csajkovszkij estet adunk.

– *És ki az Ön kedvenc zeneszerzője?*

– Nem hiszem, hogy tudnék hirtelen választani.... Jó, most hogy kérdezi, és egyet kéne választanom, talán azt mondanám: Brahms.

– *Miért?*

– Az ő zenéje annyira megérinti, megnyugtatja a lelket és az értelmet egyaránt. Olyan magabiztosan szemléli a világot! Nem használnám a szkeptikus szót, mert annak negatív mellézköngéje van. Ő nem hisz mindenkinek, aki körülveszi, de hisz az emberek alapvető jóságában. Én is így gondolkodom: szeretnék mindenkiben bízni, de természetesen az életben sok negatív tapasztalatot gyűjt be az ember, s

FOTÓ: NEUBAUER RUDOLF

másodjára már nehezebb hinni. Valami ilyesmit érzek Brahmsnál is. Nagyon nehéz szavakba foglalni, de ő tudta, hogyan lehet zenével kifejezni azt, hogy valahogy minden megoldódik. Fura, még soha nem fogalmaztam ezt így meg magamnak, de ez a tudat vígasztal és megnyugtatja a lelket. Nem mondanám, hogy Brahms egy együgyű vidám fickó volt, dehogyan! Nagyon összetett karakter. De mindig megértette a természet hatalmát és hitt az emberekben. S ameddig ebben hiszünk, minden nehézséget le lehet győzni. Ezt tükrözi a zenéje, és ez engem megnyugtat.

– *Néhány órája van a repülőgép indulásáig és most még gyorsan körülnéz a városban. Mit hallott, mit érdemes Budapesten feltétlenül megnézni?*

– Sok mindenkinek volt javaslata, például a régi palotákra hívták fel a figyelmem. Azért volt már egy kis időm és kihasználtam a lehetőséget, elmentem a Hősök terére, az Operához. Sajnos vezetésen nem tudtam részt venni, mert sietnem kellett a koncertre. Hasonlónak érzem Budapestet Párizshoz. Nem érdemes csak egy-két dologra koncentrálni, ha engem kérdez, én nem az Eiffel tornyot javasolnám Párizsban, mint fő látnivalót. Ok., onnan kap az ember egy általános benyomást a városról, szép a kilátás, de nem ez a legfontosabb Párizsban. Én most nem műemlékeket szeretnék nézegetni itt Budapesten, hanem egy kicsit beleszagolni a városba, sétálni, megérezni a város atmoszféráját.

– *És mikor jön legközelebb?*

– Amilyen hamar csak lehet.

Szőke Cecília